č. j. 7 A 144/2000 – 63

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Václava Novotného v právní věci **žalobkyně J. J.,** zastoupené JUDr. Gabrielem Brenkou, advokátem AK Praha 1, Jáchymova č. 2, proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví**, Praha 6, A. Čermáka 2a, o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2000 č. j. O – 4056 – 54,

takto:

I. Žaloba se **o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni se **v r a c í** z účtu Nejvyššího správního soudu zaplacený soudní poplatek 1000 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Gabriela Brenky, advokáta AK Praha 1, Jáchymova č. 2 do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala dne 25. 7. 2000 u Vrchního soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2000 č. j. O – 4056 – 54 a ze dne 18. 3. 1999 č. j. O – 4456. Učinila tak za účinnosti části páté občanského soudního řádu v jejím znění do 31. 12. 2002 upravující správní soudnictví. Vrchní soud v Praze ve věci nerozhodl do 31. 12. 2002 a věc podle ustanovení § 132 zákona ač. 150/2002 Sb. převzal k dokončení Nejvyšší správní soud, který v ní postupuje podle třetí části hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. (§ 130 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.).

Den 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb. – soudní řád správní – upravující pravomoc a příslušnost soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví a postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví. Podle jeho § 2 ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejných subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Dne 1. 1. 2003 nabyla účinnosti nová část pátá občanského soudního řádu upravující řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem. Podle § 244 odst. 1 o. s. ř. v jeho znění od 1. 1. 2003 rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán zřízený podle zvláštního

právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, který vyplývá z občanskoprávních, pracovních , rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.

Vzhledem k právní úpravě účinné od 1. 1. 2003 bylo nutno zkoumat, zda v daném případě napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o veřejném subjektivním právu žalobkyně nebo o jiné právní věci, která vyplývá z občanskoprávním resp. obchodních vztahů žalobkyně. V prvém případě by byla dána pravomoc soudů ve správním soudnictví, ve druhém případě by byla dána pravomoc soudů projednat věc na návrh v občanském soudním řízení.

Rozhodnutím ze dne 18. 3. 1999 rozhodl Úřad průmyslového vlastnictví o návrhu žalobkyně paní Jarmily Jelínkové na výmaz kombinované ochranné známky „SLOVÁCKÁ BOROVIČKA JUNIPER BRANDY R. JELÍNEK“ zapsané v České republice pod č. 117183, jejímž majitelem je firma RUDOLF JELÍNEK a. s., se sídlem ve Vizovicích tak, že návrh na výmaz ochranné známky zamítl. Předseda Úřad průmyslového vlastnictví rozhodl o rozkladu žalobkyně proti výše uvedenému rozhodnutí tak, že rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil a to rozhodnutím ze dne 26. 5. 2002 č. j. O – 4056 – 54. Uvedenými rozhodnutími byla žalobkyně, podle tvrzení v žalobě, zkrácena na svých právech a proto žádala jejich přezkoumání a zrušení. V žalobě podrobně odůvodnila tento svůj požadavek. Podstatou jejích tvrzení je, že protiprávním znárodnění lihovaru RUDOLF JELÍNEK, který byl majetkem J. J. (manžela žalobkyně), se tato ochranná známka stala klamavou, protože slovy „R. JELÍNEK“ se mělo zachovat zdání, že znárodněná firma je pokračovatelem tradic, technologických postupů a oprávněným vlastníkem dalších nehmotných statků, které ve svém celku zaručují předchozí vysokou kvalitu vyráběných lihovin.

Práva k ochranným známkám náleží k právům k duševnímu vlastnictví a jako taková je třeba považovat je za práva soukromá. Tato práva jsou považována za tzv. jiné majetkové hodnoty, které jsou předmětem soukromoprávních vztahů (§ 118 odst. 1 občasného zákoníku). Jejich soukromoprávní charakter je deklarován rovněž na úrovni mezinárodně – právní, konkrétně v preambuli Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví uzavřené jako nedílná součást Dohody o zřízení Světové obchodní organizace. Samo použití pojmu vlastnictví ostatně svědčí o tradičním a ustáleném chápání těchto práv jako práv soukromých a to dokonce práv absolutních. Ochrana duševního a průmyslového vlastnictví je tak založena na principu zabránění zásahu do absolutního subjektivního práva. Žalobkyní uplatněné právo na výmaz ochranné známky č. 117183 z důvodů v žalobě uvedených, tj. že tato ochranná známka se stala podle názoru žalobkyně po protiprávním znárodnění lihovaru RUDOLF JELÍNEK klamavou, že poté právnické osoby užívaly tuto ochrannou známku neoprávněně, neboť nedošlo k jejímu právnímu převodu, že si nevyžádaly souhlas posledního soukromého vlastníka lihovarů RUDOL JELÍNEK J. J. (manžela žalobkyně), ačkoliv měl právo na ochranu svého jména, přestože se ho nikdy soudně nedomáhal, že ochranná známka patrně zanikla zánikem právnické osoby, která byla jejím posledním majitelem, je nárokem soukromoprávním. Žalovaný napadeným rozhodnutím nerozhodl o veřejném subjektivním právu žalobkyně. Žaloba ve správním soudnictví je v tomto případě nepřípustná podle § 68 písm. b/ zákona č. 150/2002 Sb.

Soud postupoval podle ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 150/202 Sb. a žalobu odmítl s tím, že v poučení, které žalobkyni poskytuje, je uvedeno, jak má dále postupovat, aby její práva byla chráněna zákonem stanoveným způsobem, tedy aby se domohla soudní ochrany.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

Žalobkyni se vrací zaplacený sodní poplatek ve výši 1000 Kč v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, když odmítnutí projednávání věci je třeba v daném případě považovat pro poplatkové účely za odpovídající zastavení řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Žalobkyně může do 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o. s. ř. v jejím znění od 1. 1. 2003 k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

V Brně dne 26. 6. 2003

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu